

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A l'omicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.º atrassats des 2.º tom... 0'05 »	
Id. id. des 1.º tom... 0'07 »	

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

ES NOSTRO GRAVAT.

Es Monument número 2 de sa Plassa d'es Mercat, va avuy mapat à ses columnes d'es nòstro periòdich. Tots aquells que no conegan lo qu'es Art, que 'l se mirin bé, y qu'estodihin, y qu'hey vajin à contemplarló so-vintet; però que procurin abans essè sords de nás.

Els nòstros lectós mos dispensaran que no los donèm còpies d'els Monuments números 3, 4 y 5 del mateix Mercat, ni del Monument número 6 que s'està rematant aquests dies y que no sabèm encara perqu'ha de servi.

UNA CONVÈRSA

—Sa causa des mals qu'hey ha
Es que ningú vòl llaurá
A n'el jou del seu estat.
(Vicèns de Son Garbeta.)

—Bònes tardes tenga, señó Vicari.

—¡Ola, bona gent: ¿vòltros sou En Batista y el Sen Corem?

—¿Ydò? mos ne venim d'apolitxoná un cordonet de viña qu'hem fèta enguañy.

—¿També feys viña vos?

—Y meèm; qui té viña, té doblés.

—Deu fassa, ydò, qu'hey tengueu hòns esplets.

—Amèn; axò es qu'hem mesté. ¿Y vostè que vé de doná quatre passes?

—Sa volteta de cada día.

—Y se sèrva fort encara, vostè.

—Gracies à Deu, passám, passám..... però, ja tornám véys.

—¡Quina casta de torná véys!.. y encara se destira d'uns sermons!...

—Qu'alsan terreta.

—¡Ja 'u sou, el Sen Corem!

—Vostè es ben el dianxa per doná lleña. ¡Jesús, diumenge!

—¿Qu'hey erau?

—Si fá: ja s'en dugueren una bona pallissa, ja, aquells que no vòlen está subjèctes à n'els superiós, aquells que no vòlen dur jou de ningú.

—¿Que no trobau que tenia rahó?

—Que li pegava per demunt ses espalles: y si ja no hey ha pañy qui servi romana que trèga Tothòm vòl sèbre, y vòl sèbre, y no saben rès.

marxás tot corrent.

—Caspi, caspi, señó Vicari; vostè los ho acora tay de mànech.

—Les xapa d'en mitx en mitx.

—Dich lo qu'hey ha.

—Y es la pura veritat.

—¡Oh! que m'agradaría que vostè hey fos devegadas à cualque tay de jornalés que n'hi ha qu'heu sòlen mònre à n'axò y eu diuen d'heregies.

—A n'es sermó los heu d'enviá à n'aquests.

—¿A n'es sermó? Y si no hey creuen en sermons.

—Ès que son uns repròpis.

—Voldria que topásen amb mí, aquests revellers.

—¡Ja trobarian sa sabata de son pèu!

—Jò vos ho asseñúr. Se recòrda, señó Vicari d'aquell any que li segàrem sa cortrada de Son Biulaygo, y hey havia aquells dos.....

—Si que tens rahó, Batista. En Sion Pala-vergues y En Pèp Penè-lo.

—¡Quines dues unetes! ¡Si que hey petrenen de cames primes aquests dos.

—No, ydò, los haguesseu vists el Sen Corem, fé sa farina blana, quant sentiren el señó Vicari.

—¡Ell va essè un pas aquell! jò el capvespre passetjant hey vaitx arribá y los me tròb que comensavan sa fumada y duyan convèrsa moguda.

—Ell tot lo día mos havían predicats.

—¿Y que deyan?

—¡Qu'havían de dí! qu'es pòbre no estaria bé mentres no anás molt à n'es cassinos ahont tractaría amb altre gent que sab d'els llims de les òlles y sempre aprènen qualque còsa per sèbre milló fè son cap envant: y qu'els pòbres serían uns tudòsses, uns tròssos de fust en no sèbre lletra y lletgí diaris que contan ses còses que passen y un sempre aprèn llum de na Pintora.

—¿Y tú que los deyes?

—Qu'anavan calsats per aygo: però quant vaitx veure el señó Vicari es méu còr s'axamplá.

—Es vè: perque may hey havia haguda tanta bravetjera còm ara.

—Ni tanta toxarrudesa; y porèm passá es ram per tot. Un beròy que no sab ahont té sa má dreta, avuy en día se posará à discuti sobre punts qu'els hòmos que s'han cremades ses cèyes estodiant se pòsan bé amb Deu abans d'empendrerlós; un esturment de buf que no té tòch ni sò se posará à crítica al Papa mateix, sens dexarli part sana, sobre si havia de fé axò ó allò altre; un estrúmbol que no val ses payes d'allá ahont jau, pretendrá essè tan respectable còm s'hòmo més famós de dalt la terra; un pifolè que no ha sabut guardá un cèntim may y que per mal curós dins ca-sèna no hey ha més que misèria, assucsuaquí vos arreglará l'España diguent còm ho havían de fé perque

—Ell saben, el Sen Corem, que n'hi va havè d'esclips y esclòps: perque quant vaitx está entès de lo que s'embolica-van, vaitx dí: Però, ¡criatures de Deu! ¿qui vos ha aficat axò dins sa clòsca? ¿que vòl dí es pòbre havè d'anà a n'es cassinos per tractá amb altre gent? ¿Y no val més que s'hòmo quant se retira de sa feyna pas la Corona y sop amb sa dòna y amb sos infants y s'en vaja a jaure? ¿No val més que guard ca séua y que repòs de sa fatiga del día per l'endemá trobarsè fresch y fòrt? ¿Que vòl dí haversèn d'anà a n'es cassino?... ¿a gastarhi es quatre doblers que guañe amb sa suhó des front perqu'hey goix un malfenerando que viu esquena dreita amb quatre botelles y quatre tasses, y quatre jòchs de cartes y un pòch de víbatiat y aygordent esbravala? ¿Vòl dí s'en ha d'anà a seure a n'aquelles cadires tan señorivoles, en aquells sofans tan encoxinats per llavònses tornarsèn a ca-séua y trobarsè amb quatre cadires que s'engronsan còm unes engana-dores d'esfondrades qu'están y amb un parey de banchs més rostits qu'una pedra? ¿Vòl dí ha d'entrá dins aquelles sales tan regordades y amb vidrieres per tot, per després entrá dins ca-séua y veurersè dins una barraca amb una tra-ginada que claretja, amb ses pòrtes plènes de retxilleres y tot una tiraña que gèla fins es mòll d'els òssos? ¿Vòl dí s'ha d'assèure a n'aquelles taules tan ben fètes y tení un criat que 'l serve-sca, que li duga lo que deman, y a ca-séua no hey ha més qu'una tauleta just-y-fet uns cascavells de tant que balderetja, y gracies a Deu si té concèrt per posarhi demunt? ¿S'en ha d'anà a n'es cassi-nos a tractá amb altre gent, per lo regu-lá, renouera y qu'aparenta aná de-vertida y que mounen bulla y lulèa, si sa dòna está a ses tres pedretes amb un infant qui plòra, s'altre que demana pá y ella tota soleta amb sa somada des-casa demunt? ¿Es lley qu'un s'haja de devertí y aná al ayre y s'altre s'en haja de dú totes ses sembatudes? Y sobre tot: ¿que vos creys que resulta d'un pòbre anarsèn a n'es cassino y trobarsè tan ben tractat còm un señó y llavònses en torná a ca-séua veurersè dins sa mi-sèria? ¿Sabeu que resulta? Que s'hòmo comença a pèrdre sa conformansa; sa peresa el prèn; no fa feyna amb gust; es bòn tracto des cassino y sa misèria de ca-séua el desesperan; s'enveja a n'els richs li entra y los còbra òdi y rencó y s'avorreix y... bòna nit alegrí; y bòna nit, pau de còr; y bòna nit, temor de Deu; y, bòna nit, esperansa amb el Cèl; y bòna nit, tot: ó bé, tot nó, perque s'avorriment, es mal-está y sa malícia el se fan séu: y no vos estrañeu si aquell hòmo a les hòres comèt qualsevòl crim, fa qualsevòl desbarat.... D'aquí surten tants de lladres, d'aquí tants de per-duts, d'aquí tantes estafetes que no fan petjada bòna; d'aquí tants de matrimò-

nis desavenguts y esbordellats, d'aquí tants de jugadós, d'aquí totes aquestes còses que veym avuy en día y que no haviam vistes may, y ¡que Deu no heu permeta! han de tirá el mon a fons.

—¿Y tot axò los digué, señó Vicari?

—Y encara més: perque no sé que va essè, ses paraules me venian a roys. Y còm tocàrem es diaris si que n'hi va havè d'encarnat y blau. Y los deya: ¿vòl dí s'hòmo per sèbre, ha de lletgí diaris? ¿y còm s'ho feyan altre temps que no n'hi havia? ¿Còm s'arreglavan Salomó y Seneca y tants d'hòmos sabuts còm en temps primé alenavan? ¡Y aquests de diaris no'n devian lletgí cap y eran tan el diantre per sebrerhó des-llatigá tot! ¿O eran uns etsèros per vòltros aquests cap-pares? ¿ó ja sabeu més qu'ells? Y escoltaumè: ¿qu'es sa sabiduria? ¿Per ventura no es aquella còsa que mos mòstra la veritat que mos interessa sèbre? ¿O vos feys contes que sabiduria, es sèbre còses y còses d'aquí y d'allá, sense porernè trèure gens de profit? axò es essè calaixos de saetre y no hòmos sabuts. Hòmos sabuts son aquells que saben còm s'han de governá per fé ca-séua, per alcansá la benaventuransa en la terra y en lo Cèl. Aquesta es sa ver-tadera sabiduria: sèbre passá p'el mon, afiná es camí del Cèl y essè ditxós per tot una eternitat: axò es sèbre de bòn-deveres: tot lo demés son viòles. Ydò, bé, ¿ahont s'aprèn aquesta sabiduria?... ¿a n'es diaris? ¿a n'es cassinos? Ferm: ahont s'aprèn es a l'Iglesia, a n'es sermons, a ses escòles ben muntades y en llòch pús. ¿Y qui sab més, nòltros, ó es nòltros pares, suposat que deys qu'hem adelantat tant y tant? Es nòltros pares sabian tots sa Doctrina cris-tiana p'es cap des dits, s'Evangèli y ses retgles del séu ofici, per lo mateix; de l'Esriptura lo principal; sabian còm es pare nòstro moltes de vides de Sants en llòch de moltes mentides? ¿y ara di-gaumè, que sabeu? Si a tal banda n'hi ha un qu'es caygut mòrt; si han tomat es *Ministèri*; si es francés cerca ses pessigòyes a s'alemán; si s'inglés está girat a n'es ponent ó a n'es levant. Y en treurervós d'aquestes fatallerías, bòn-nit cent sòus, ja no'n sabeu palada. ¿Y axò es es sèbre? ¿y axò es havè avan-sat, haver mós ilustrats y havè ubèrt els uys?... Sa vòstra coua. A veure quin pès té es sèbre vòstro; a veure amb a que se resòl; a veure quin profit vos dona; que vos trèn? Quant es bòn ver es sèbre des nòltros pares tot era grá, era òr: es vòstro tot paya, tot llaua; paya qu'es vent la s'en dú, per axò sou tan bòn de fé girá; llaua que no més lluhu; per axò feys molta planta y sou grans Iglesias pòchs perdòhs:

—¡Jesús, señó Vicari, que m'hauría agradat esserhi! Però, bé, ¿que dígueren En Pala-vergues y En Penèl-lo?

—Qu'heu diga En Batista que dí-gueren.

—Es que son uns bañòtes y no hey ha qui los entr.

—Y si, desenganavós el sen Corem: si s'ase no vòl beure no hey ha que siulá. Aquests hòmos s'han pensat que ningú va bé més qu'ells, y si Sant Pere mateix devallás del Cèl, no los fariá girá.

—¡Tot sia per Deu, señó Vicari! ¡quins pòbres errats de contes!

—No hey ha més que pregá a Deu que los tòch el còr a veure si es con-vertiran.

—¡Ja podria fé aquest miracle el Bòn-Jesús y al manco viuriam a plè!

—Ell a n'aquest mon sempre hem de tení.

—Y meèm, ¿qu'hey farèu?

—Paciència, perque Deu ho vòl: sobre tot, ell ja som a la vila.

—Deu está cansat el señó Vicari de tant de conversá.

—Ell un ja hey está fet: vaja, jò vos deixaré, hòna gent: comanauè a Deu.

—Vostè mos hi ha de comaná que li lleu més. Bòna nit, tenga, ydò, señó Vicari.

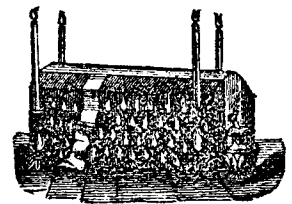
—Bòna nit, el sen Corem. Adios, Ba-tista: comendacions a tots els de ca-vòstra.

—Ja farà lo mateix a casa séua.

Y els dos jornalers s'en van a retiro y es Vicari a l'Iglesia a passá la Corona.

Y ara, vòltros, lectors de L'IGNORANCIA, anauvosnè allá ahont voldreu men-tres no sia a cap part dolenta, y teniula present a n'aquesta conversa, perque 'l señó Vicari no té rues a sa llengo y en diu qualcuna que val milies.

JORDI DES RECÓ.

LA JOVE IGNORANCIA está de dól. En Francesch Gomila, aquell jove senzill, prudent y de conducta sa més bòna, que tant se feya estimá per sa séua mo-dèstia y p'els séus sentiments generosos, ha passat a millor vida. Era un atlòt d'un enteniment clá, d'un còr sensible y d'un esterió simpátich, encara que cridás pòch s'atenció de la gent. Ses lletres mallorquines podían esperar molt d'ell. Ses columnes d'aquest setmanari están plènes d'escrits séus que donan a coneixe es séu talent còm a prosista y còm a poeta. A continuació publicám una de ses pòques poesies que tenia pre-parades per honrá ses nòltres columnes. Sabèm que té alguna obra escrita digna de sa llum pública que farèm coneixe qualque día.

¡Que Deu li haja donat sa corona etèrna de la glòria!

LA BARQUETA DE LA VIDA.

A platja ben tranquil·la,
La mar com un mirall,
Xalesta la barqueta
Comença a navegar.

L'onada renouera
No axeca pús lo cap;
El vent qu' abans bufava
Sa fòrsa vá minvant.

El Cèl y la Natura
Gojosos van donant
Colors y dols sonriure
P' els uys enamorats.

La barca es tota nòva,
Pintada está de blanch;
Y blanques son les vèles
Que 'n l' ayre 's van issant.

La popa coronada
De flòrs y de señals,
Banderes totes ròtjes
Envèja del coral.

Corrent per l' ampla via
Tes vèles aixemplant,
Fent cóua platetjada
Traspases la canal.

Arribes à la còsta,
Embarques tos infants,
Y cantes amb tendresa
Del còr lo dols aymar.

Fugint à la ventura;
Tremoles als esguards
Del buf de la tempesta,
Bonansa suspirant.

El vent de l' esperança
Tes vèles vá forsant,
Jamégues si sòls penses
Amb l' aspre desengañy.

Les ones si s' axécan,
Si fible lo Mestral,
Si rompan y fan dernes
Les peñes del voltant;

La barca com qu' es nòva,
Y braus els séus infants,
Y fòrsa y engiñy ténen,
Per batre ruina aytal;

La barca desafia,
Coratge vomitant,
Els crits de les onades
Y avenchs del temporal.

El Cèl ja 's pòsa nègre,
Els núbols van tronant;
L' escuma de les ones
Traspasa el puig més alt.

¡Socors! cridan d' enfòra;
Se sènten plòrs d' infants.
La barca de la vida
Se cruix amb els embats.

Bramula la ventada;
La còsta singlotant
Jaméga tot plorosa
Batuda p' el canal.

De lluyñ y desiarà
La barca es veu botar;
Les vèles esquinsades,
Corrent per dins fondals.

La nit tot' endolada
S' acòsta amb molt breu pas,
Tempesta sense 'l dia
El còr fa tremolar.

La nau plèna d' angoixa
Socors ne vá implorant,
El llum de l' esperança
Per pòch no s' ha apagat.

¡La nit qu' es de faresta!
¡El Cèl qu' es d' inhumá!
¡Els llamps com resplandeixen
Amb tintes de morat!

Els crits de la barqueta
No s' ouen més enllá,
Dins ella se confonen
Udolls y plòrs y clams.

La barca bé jaméga,
Sa fòrsa ha perdut já,
Sa veu li ha tornat aspre,
El còr li va mancant.

Més ¡ay! que 'l jorn s' acòsta,
La llum se 'n ha escampat,
Vermelles lluminaria
Encènen per Llevant.

Els núbols tots se rompen,
El mar resta callat,
El vent qu' antes xordava
Sa mòrt ne va siulant.

El Cèl abans tot nègre
Es are pur y blau,
Abans tot n' eranombres
Mes ara claretat.

Verdosa encatifada
Planures van mostrant,
L' alegre marinencia
Sonriu amb dols mirar.

La ròca més faresta
Que tant cridava abans,
Es ara el sòl refugi
De la retuda nau.

Després de la tempesta
La barca fa les paus,
La barca de la vida
No s' escaliva may.

Corrent per la ventura
Apenas prè descans,
Traspasa falaguera
Lo llarch de la canal.

Infants qu' abans ploravan
Sentint del mar els brams,
Sonriuen tot gojosos
Ni pensan en demá.

Avuy la barca es nòva,
Te fòrsa per lluytar,
Mes ¡ay! qu' els temps prest mudan
Y el gòig se torna plant.

La barca es torna vèlla,
Vèlls tornan els infants,
Els brassos de més gènit
Flaqueza esdevindrán.

Les ones serán sempre
Tal vòlta més que may,
Aquelles qu' engloteixen
Les barques y els infants.

Els vents pòt ser no mudan,
Pòt ser retornarán
A rompre vèles blanques
Moguent udolls y brams.

L' escuma de les ones
Tal vòlta pujará
Faresta dalt les torres
Passant lo puig més alt.

Y els núbols que forjavan
Els trists colors del llam
Qui sab si forjan are
Torrònts de tempestats.

Mes ¡ay! que la barqueta
Tranquila corre ja
Y ni els recòrds l' aturan
Ni pensa amb lo d' abans.

Després de la tempesta
Se 'n vé lo jorn més clar;
Després de la bonansa
Retorna el temporal.

¡Els anys que prest se passan!
¡Com corren els jornals!
Ahí la barca nòva
Lleujera y el cap alt:

Corrent per l' ampla via
Ses vèles aixemplant
Fent coua platetjada
Traspasá la canal.

Avuy ¡ta malanada!
Retuda ensá y enllá,
Com vèlla malaltissa
Ningú n' ha pietat.

Ben prest desfèta y tròssos
El fòch li acostarán
Y vòra la marina
Fogata esdevindrà.

Després qu' alta fumera
La barca haurá cremat
Veynats sempre envejosos
Encara 'n folgarán:

De barca falaguera,
D' infants valents y braus,
De vèles totes blanques,
De còr fèts per la mar,

No 'n queda més que cènra
Que pronte esparjirá
L' Olvid que fòrt ne bufa
Més fòrt que lo Mestral.

† F. G

XEREMIADES.

Rebèrem una atenta invitació de la
Union Obrera Balear que son digne Pre-
sident Don Fèlix Mateu y Domeray, mos
convida à ses funcions qu' ha de doná
aquests derrers dies.
Agrahim s' atenció de tot bòn còr.

* * *

També hem estats convidats per Don Toni Bisafies, President del *Porvenir del Obrero*, per anar a tots els balls de s' Hostalet. Li donám les gracies, y procurarém assistirhi.

* *

S' empedregat d' es carré de Sant Mi-quèl va en devant. Allá si fa feyna de dia y de vellada. Axò es lo que mos plau, señó Batle; axò, activitat, ja qu' a Mallorca som tan pòch amichs d' ella. Però alerta que per ferhó depressa heu fassèm malament y de pòca durada.

* *

S' altre dia posáren retgit a n' els atlots. ¿Quant ne posarán a n' els carre-ters? ¿Quant ne posarán també a n' els cans?

LLAMENTACIONS

D' UN PISAVERDE VAGO Y DESAPLICAT
QUANT SE TOPA AMB SOS 40 AÑS DE SA SÉUA EDAT

Som fuy d' un arrendadó,
D' una fortuna mitjana;
Y he sortit tant tarambana
Que m' escarruf de dirhó.
Germanets, escoltauhó,
Per vòltros es que crit fórt:
*A mi, es remey que me queda
Es plorá sa méua sòrt.*

Tenia sobre dotze añs
Quant m' en vaix vení a Ciutat;
Prech a Deu no hagués trobat
P' es camí més que barrañs.
Perqu' ara es méus desengañs
Me ténen sense conhòrt.
*A mi, es remey que me queda
Es plorá sa méua sòrt.*

May sabia sa llissó;
Es mètre no' l m' escoltava;
Y el mes de Juny s' entregava
Amb una suspensió.
Si plòr ara en tench rabó
Quant d' aquell temps me recòrt.
*A mi, es remey que me queda
Es plorá sa méua sòrt.*

Ni som bò per llauradó,
Per sastre, ni sabaté,
Calatraví, ni barbé,
Tampòch puch essé señó.
Puis lo que puch fé milló
Dí sempre fins a la mòrt:
*A mi, es remey que me queda
Es plorá sa méua sòrt.*

No sé còm goñarmè es pá;
Lladre, jò no' u som encara;
Per pò que no' m tanquen frare,
Del convent del Olivá. (1)

(1) Es Presilií.

¿Més tart que resultarà
Quant sa fam pitjará fórt?
*A mi, es remey que me queda
Es plorá sa méua sòrt.*

Ara recòrt molt plorós,
Fent mon còr un gran esglay,
Que' l temps, tresòr preciós
Passa; y no torna jamay.
Em mir dins aquest miray
Y quant me veïx, crit més fórt:
*A mi, es remey que me queda
Es plorá sa méua sòrt.*

MESTRE GRINOS.

EPIGRAMES.

Capellé era En Nadal;
Maldement tot el mon corres.
No trobarás cap mortal
Còm éll més amich de gorres.

Si 'ns obliga a dejuná
A n' es vintun añs, Deu,
¿Còm no dejunes, Andreu?
—Perque trenta n' he fets já.

ECSEMÉ.

CRIDES.

CALENDARIS DE L' IGNORANCIA.

Se fá present a tothòm y a tota persona que no tenga encara el pronòstich de L' IGNORANCIA que ja' n quedan pòchs etsemplars, y que vajan a comprarlo abans de que s' acapian.

Tenda d' articles d' escritori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,
CADENA DE CORT, 11, PALMA.

En PAPÉ y SORBES trobarán de venta ses classes sigüents:

PAPÉ DE FIL ó DE BARBA, per escriure, de classe superió, y d' ordinari per borrados ó per embolicá.

PAPÉ PER CARTES DE COMERS, retxat, cuadriculat, blanch, blau, verdós, etc., etc., y es nõu PAPÉ PLEGAMÍ.

PAPÉ PER CARTES, llís, retxat ó de quadrets blanchs y de colós, amb pintures representant animals, barques, carrils, flòrs, etc., etc.; *inglés* satinat ò amb *llustre*, mate ò *gratallós*; de variades formes y tamañs.

SOBRES PER CARTES, d' un, dos, tres y quatre doblechs, per oficis, esqueles, tarjetas, etc. blanchs y de coló.

SOBRES DE TELA, molt apropòsit per enviá paps y documents a fóra Mallorca.

SOBRES DE COLÓS, baratos, pròpi per ses cases de comèrs; els quals se timbran a dita tenda per un mòdich prèu.

NOTA. Se timbra es papé amb inicials de relleu, *gratis*, a ses persones que' l comprin a dit establiment; y cifres amb colós ò bé amb mem-bretes p' es prèu de dues pessetes es cent fuyts.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Es bça pe sa baña y s' hõmo pe sa paraula.*

SEMBLANSES.—1. *En que n' hi ha de flòs.*

2. *En que tenen es còll tòrt.*

3. *En que no més tenen un uy.*

4. *En que duen es cestil esquinsat.*

XARADA.....—*Ca-so-la.*

CAVILACIÓ.....—*Camps.*

FUGA.....—*El mon no es fet amb un dia.*

ENDEVINAYA.—*Una carta.*

GEROGLIFICH.

I diné d Pigota I 9 9 9 9 de M plá S T

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un capellé a un violí?
2. ¿Y un capellé a n' es sabó?
3. ¿Y capell a un colom?
4. ¿Y es capells a n' els hòmos?

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que té una fruita; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un empleo militar; sa 4.ª, un temps d' un verb; sa 5.ª, un animal domèstich; y sa 6.ª, una lletra.

UN PETISCURRIS.

XARADA

Primera y segona
Per menjá calent
Es fét apropòsit
Bé ò malament;
Però sa tercera
Es refresch brunent;
Y es tot una còsa
Qu' enriqueix la gent.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

LO GERMAN

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
PANCHO PANCHITO PANCHOTE.

FUGA DE CONSONANTS.

. ù i a . a . a . a . a . o . . e a . a . a

ECSEMÉ.

ENDEVINAYA.

Tench fórsa còm mil y ú,
Son músich, metge, de tot;
D' una illa a s' altre amb un bot
Pas, y may m' ha vist ningú.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oiús.)

9 FEBRÉ DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.